

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ól khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njeđzelske łopjeno. •

Budyschin

13. februara 1927

Bauzen

Čižbčez a nakład Ssmolerjez knižicziščezetnje a knihańje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wuhadza łóždu šobotu a plačzi bértlětnje 78 stotnych pjenjełow.

6. njeđzela po Tjoch kralach.

Septuagesima.

Jesuz džěšče: Sbožni šu czi šmilni; pšchetož woni budža šmilnośč doštač. Sbožni šu czi, kiž czišteje wutrobny šu; pšchetož woni budža Boha widžecz. Sbožni šu czi měrni; pšchetož woni budža Bože džěczi mjenowani. (Mat. 5, 7—9.)

Njeje nam, kaž bychu šo nam durje ščěroko wotewrić, a my bychmy hodžinku pšchěbnwacz móhli w pšcheczelnwišchim šwěcze? Sawěrnje, našč Sbožnik wošnje naščej ruzy a wje-dže naž bliško k wobliczu Božemu. Ščtož wopokašuje šmilnośč s wutrobu, je woprawdže Bohu podobny. To je kralowški hamt naščeho Boha, šo wodawa tym, kiž wodacze pytaju, šo pomha tym, kiž wo pomoz prošča. A jako našč Wótczez hlada na to, hač šmy my kralowškeho rodu a kralowšy smy-šleni. Tak loško to njeje, šwojim winikam wodawacz; wjele radšcho šo wječimny, wjele radšcho šwarimny hač šo šmy ščezěpni. My mamy ša šwoje prawo, šwoju wutrobu štwjerdžicž, hdnž je naž šwět jebał; ale kať husto žněje Bóh tón Anjes njeđzał, hdnž je šmilnośč wopokašał? Tola wón dołho cžaka. Šažo a šažo wotewri durje. A hdnž ma šmilnych, tych bohacze žohnuje. Tam jeho hnada pšchěbnwacz njemóže, hdnž šudža a šatamaju. Najwjetšche, ščtož móža cžłowjekojo cžinicž, je: šmilny bycz. Drje najšpěšche šo wot šwěta njewob-šedžbuje, ale pšchěd Bohom něščto plačzi, a wón jo křonuje s hnadu a se šmilnośču.

Tohodla je to trosčtne šłowo: šbožni šu czi šmilni, ale wutrobu móže nam cžezku cžinicž. Šsmny šawěrnje pšchezo

šwólniwi, ša druhich žiwi bycz, woporny pšchinješč a jich šla-šošče njěšč? Pšchetož to rěka: šmilny bycz.

Niz mjenje rjane je šłowo: Sbožni šu czi, kiž šu czišteje wutrobny. Kóždn, kiž je rad cžisty, dže njecžistemu s pucza. Še pať drašta womasana, je jemu haťle šažo derje, hdnž je wščit-ko šažo wucžičžene. Niz jeno druhich ludži dla šo wurjedžišč, dokełž by šo hańbowacz dnyrbjał, ša šebje šameho njemóžešč to šnješč.

Dže to s našchim šnutkownym žiwjenjom tež kať? Šdnž pšchińdu njecžiste myšle, wostajimny je pola naž? Abo wupo-kašamny je hiščče w šamšnym wołomiku? Šsu našče myšle, kotrež mamny wo šwojich šobucžłowjekač, hórke, šle, šawišne myšle a wěrimny radny najšóršche wo nich? Njemóžemny dołho wutracz, hdnž šmy šebi, kať šwojaty Pawoł praji, šwoje šwě-domje wopanzali? Šhwatamny, hřehow wodacze doštač? Py-tamny šo pšchěd cžłowjekač wumnywacz, hdnž nutškač njecžiš-šošč wostanje? Čžistym wutrobam je šlubjene, šo budža Boha widžecz.

Ščto pať móže Bohu do wutrobny hladacz, hdnž njeje wjele Božeje hnady našhonik? Ščto móže Bože myšle šrosu-micz, hdnž njecha šwojaty bycz, kať je wón šwojaty?

Ale kať dha něť s měrnymy? Šsu to tajny, kotrymž ži-wjenje dopuščči, šo šo bėdžicž njetrjebaju? My wěmy, taj-kič je mało. Bėdženju s pucza hič njeby prawe było. Jesu-šowa wěž njeje jenož ša šlabnych a štrachocžiwnych. Wěrnosčče dla dnyrbimny do wojowanja nuts. Ale we wojowanju měrnny njeje wobidny, njepyta šwoju šamšnu cžěšč, a šo wješeli, hdnž pšchińdže šprawny měr. Wěšo škušča k tomu wjele lu-šošče, ponižnośče a woprawdžitošče. Ščtož to ma, móže tež

w czeźkich wobstejnoščach druhim t mērej dopomhač. Tajkich smērniwných cžlowjekow byčmy w našim njemērny m cžaku prawje wjele trjebacž mōhli! Sčtōž je sam njespokojny, njemērny, pschindže bōrsy do swady a do kwara nuts. Mamy sami pokoj we wutrobje, smēmny jōn tež wočoło so rospšeczeracž. Mērni budža Bože džeczi mjenowani. Esu džē kwojemu Wōtzej w njebjekach jara blisko. Jeho skutkowanje ma tola runje wotryknjeny kōnz, cžlowjekow sčjednoczecz psches swjast mēra. Mērne dusche mōže Bōh trjebacž; wōn je zohhnuje a da jim zohnowanje byč sa druhich.

To budž našcha modlitwa:

S luboscju ty sam kwoj mēr wudžel nam,
Nam, kiž jako twoji lubi wostanjemy w twojim kłubje,
S swojim džeczom nam kwoj mēr wudžel sam.

Pschi khowanju lubeho droheho cžlowjeka.

Słōž: Našche džēto je so stało.

Boža luboscž je nam dała
Tebje, droha duscha ty! —
S smjercž pak je nētč cze nam wsaka; —
S Jesuřom dom pschisčła by!

aPscheczjeljo tu twoji wschitzy
Bohu cze nētč porucža,
S zušby dom du podružnizy,
S wērny du do widženja.

Pschētrača by nētč wscho cžakne
Subjeństwo, — wscho cžerpjenje —
Twoje wērny-wōczko jažne
Wupłatačo bylsy wschē! —

Pušcž so dele w Božim mērje
Do twojeje komorki.
Bōh Anjes sapłacž twojej wērje.
Dobra nōz cži, w mērje spi!

S modlitwami, s kērlušchemi
Esy psches žiwjenje ty schła,
Sdny kschiz czežki mōz cži slemi —
Bohu kwērna wostala.

Duscha droha, ty bu s Boha,
Tuž je dom twōj horjekach,
Tam by žiwa, tam cži khowa
Bōh Anjes kōnu w njebjekach!

Wēcžna kwjata Boža hnada
Naž wschēch takle lubuje.
Njewuprajna Boža rada
Wērjazym da žiwjenje!

Sbōžni by wschē Bože džeczi
S Božej' hnady w Khrystuku.
W njebjekach we wēcžnym kwēcze
K cžesczi Božej žiwe by!

Spi nētč derje, cžēto w rowje
Wotpoczuj w Bořny tu.
Junu Bōh jař' cžēto snowi
W sbōžnym s rowa stanjenju!

Sdny tu smjercž naž wschitkich džēli,
Želimy a płakamy,
Tyč, kiž bymy tak lubo mēli,
W wutrobje by khowamy!

Dusche prawnych w Božich rukach
Wukhowane psched slym by,
Na njebjeskich sbōžnych kufach
Bohu khowalbu spewaju.

Twař na Boha, duscha moja!
Njeboj so, wēr, Bōh je tu!
Wōtče, wēcžna luboscž twoja
Duschu cžini sbōžownu! —

J. W. w A.

List kmōtra.

Palmarum so sažo bliži! Haj tu a tam wobnowja młodzi kschesczijenjo hižo prijedny kscheczeński kłub. Tuž je to nētčle wažny cžak sa paczeriske džeczi, sa starschich a — njesabudžmy to — sa kmōtrow a kmōtřny! Kmōtr a kmōtra, wōj mējeschtaj pschezo hižo wažne, kwjate sastojuństwo, wōj mataj jo w našim cžaku dwōjzny — jelišo smēmny tak prajicž! — Tuž dopomūtaj so toho wōkebje tež w tutym dojutrownym cžaku!

Scžehowaze kłowa by džēl lista, kotřny njedawno nēhdže cžitach. Tutōn list je piřak kmōtr kwojemu mōtkē.

Mōj lubny Gustlo! Je to nētčo 14 lēt, so Tebje, tehdy hiščezje małe džeczatko, kotřez kēbi toho wscheho hiščezje wēdomne njebē, njekechmy do Božeho domu, so by tam był wukščezny. Ja Twōj kmōtr, bym Tebje na kwojimaj rukomaj mēl a bym ja Tebje kscheczeńske kłubjenje kłubil. Ja bym we Twojim mjene wēru do Boha Wōtza, Esyna a Swateho Duscha pschijal a ja bym kłubil, so čžu so jako Twōj kmōtr wo to staracž, so so Ty wocžehnjesch w tutej wērje do trojenicžkeho Boha. Na to bu Ty kschezny a tak pschijaty do kschesczijansteje zyrkwje. Sdny tež Ty tehdy hiščezje ničžo wo tym nje-wēdžesche, bēchu tola hižo Bože mozy s Tobu a s Tobu tež to prawo na džeczatstwo Bože, kotřez Jesuř Khrystuř tež ja Tebje dobył je.

Mjes tym je so 14 lēt minyło. Wschō to, sčtōž tehdy hiščezje w Tebi drēmascche, je wotuczilo. Ty dyrbišch nētčo kēkwjatemu wostarjej pschistupicž a psched znykej wōřadu wobnowicž kscheczeńske kłubjenje. Mōj lubny Gustlo, ja njewēm, tak s Twojej wutrobu steji, ale ja bych jo rosumil, by-li Ty bojošč psched tym mēl. Esnadž je Twoje młode žiwjenje hižo womasane s nēkajkej winu, knadz by Cži hižo dwēle pschisčke, so dwēlujesch na tym, sčtōž by wschuli wuknył, knadz žedžisch so po pscheczelu, kotřny by Tebje rosumil a Tebi pomhał. Twoja luba macž, kotraž by była Twoja najbližšcha towarščka, njeje wjazny žiwa, twojeho nana widžisch jenož porēdko, je znyke we kwojim powołanju. Tuž čžu ja, Twōj kmōtr, spytacž, Tebi to byč, sčtōž je mi nēhdy była moja luba macžerka w podobnej nuřny.

Čžu Tebi nēščto powēdacž wo nej a wo kwojich džeczaznych a młodych lētach. Sčescž lēta stary pschindžech do ludoweje schule. Tehdy hižo njebē moja duscha žane pušte polo wjazny. Moja macžerka bē tam hižo wjele nařadzala, luboscž a džeczazu wēru. Ja wēdžach, sčtō je dobre a ške a grawowach so jara psched hrēchom, lubujo Anjesa Jesuřa s znykej kwowej wutrobu Moja macž spewascche kōždy džēn so mnu paczerie. a sčtōž so wona modlesche, to ja dorosumich. Nētčo pschindžech do schule, a cžiscze nowy kwēt wotewri so pschede mnu. To bē mi nēhdže tak, kaž drje je to Hadamej a Žewje było, jako s paradisa wustupischtaj. S wopředka wupowēdach pschezo macžerzny wscho, sčtōž klyschach a nashonich. Wo cžaku bu pak wliw towarščow a schule tak mōžny, so so njemōžach jemu dowobaracž. Ja buch mjelcžimny, tajawny a sčchowach wschitko we

hebi. Ja czujach, so moja macz njeby mohla se wschem, shtoz so mje dotkaszce, psches jene bycz.

To najhorishe bechu nabožne hodžiny. My bechmy 80 hólzow a to worakawych. S wuczerjom be nam stary duchowny, kotryž mješce zyle wěscze drje najlěpschu wolu, ale niz tu mój a knadž tež niz tón pucz, to dobre pschewjescz a do nař sawjescz. Tuž bechu tute nabožne hodžiny bjes toho praweho žiwjenja, kotrež dyrbi so hibacz w nabožnym roswucžowanju. Zyla schula be w tym pschesjene, so bechu tute nabožne hodžiny te najbóle kožane mjes wschemi. To be s wulkej schodu. S wjetschey pař hiščce be, so mējachmy potom tež paczerške roswucžowanje pola kamņneho duchowneho. Sdnž to hewař hižo to prawe njeje, w schuli a na paczerjach kamņneho wuczerja mēcz, tu hiščce wo wjele mjenje. Tu dyrbjachmy wjele s hlowy wufnycz. Ale kaž to pschi tajkich wobstejnoščacy skoro hinař možno njebe, hlowa wufnjesche, wutroba pař niz! A tola je runje na paczerjach wutroba to přenje! S toho bu nusna snutskowna nusa. Sapoczach dwelowacz a buch wliwki; be mi to wscho jene.

W tutej nusy bu mi šwěrna pomozniza moja luba maczerka. Skoro kóždy wječor so durje wotewrihu, hdnž ja hižo ležach, a macz pschińdže ke mni, bydže so na moje kožo a dasche hebi wote mnje powēdacz, wote mnje, wot jeje kajazeho hólza. Pschi tym hařny šwězu, tař so so njewidžachmoj; s tym bu mi ložo, powēdacz. Sdnž ja dženša na tole spominam, njemožu so dodžiwacz, tař mudrje to wschitto moja maczerka naprawicz wēdžesche. Lubošcz s džěsczu a lubošcz s Šbóžnikej je ji to pschi tym s radžicelku a wjednizu byla. Wona njebe poľna powucžowanja abo poľna šwarow. Ne! Wona pytašce pschezo sašo schriczku Božu w mojej duschi, kotraž be kaž wuhajnjena. A wona ju namafa! Wona ju namafa s wulkej lubošczu a sczerpliwoščzu. Ja bech skóncznje tař daloko, so so mi wutroba wotewri a ert. Ja so jej srudny wufnach, so njemóžach wjazny do Boha wēricz, so njemóžach wjazny so modlo psched njeho stupicz. Ja so jej tšichny wufnach, so je to wscho nimo a so je tež nimo s mojej džěczazej njewinowatoščzu.

To be maczerka zyle smērom. Potom pař rjekny, mi ruku na cžolo položiwšchi: „Gustlo! — A njemohli ty nicžo wēricz, to jene snajmjeńšcha hebi sathowaj kručze: Ja šluščam s Bohu! Pschi nim chzu ja wutracz njedžiwajo wscheho! Sa njeho dyrby ja pschehordny bycz a so njepodacz do hrēchow a njeczištoščow. Gustlo, wón tebi pomha psche wschu cžemnoščz, kotraž cze nētkle wobdawa, hdnž ty so šwěru s njemu masch!“

To prajiwšchi, wuńdže s komorki, mje pschewostajiwšchi mojim myšlam. Tola kóždy wječor pschithadžesche snowa a bydasche pschi mni na ložu. Mój njepowēdachmoj pschezo wo nabožinje, ale na wschem pošledku džěsche to pschezo wo to jene, wo cžistoščz dusche, cžěla žiwjenja.

A potom pschińdže džen mojeje konfirmazije! Tón bu mi rjany a žohnowany džen. Pschi wschitkim pař, shtoz tehdy a wot tehdy hacz šem na mnje pschińdže wot wonka a wot nutschach, sawošta mi ta jena wobšbožaza, radoščziwa wěstoščz: „Ja šluščam s Bohu. A nichtón a nicžo njekmē mje s jeho ruki wutorhnycz!“

Slaj, lubny Gustlo, to wēdjenje wo tutym njeje mje cžař žiwjenja wopuschczilo, haj, wono bu móznishe a wěczišche we mni, wono je mi šwěza a šwětlo woštało na wschēch puczach, tež na tnych najcžemnišchich. Wono je mi to, shtoz je sa parnik para: ta mój, kotraž do wschitkeho hibanje pschinješe, tař so wscho šwoje prawe džělo dokonja.

Dyrbjało-li to pschi Twojej konfirmaziji podobnje bycz kaž pschi mojej, — a bohuzel šu jich w našchim cžařu sta a tnyřazy młodnych w tajkej a podobnej nusy! — njehladař na šlo-

wa, džerž so teje njewuhibliweje wěstoščce: „Ty šluščesch s Bohu!“ Sdnž Ty po tym so masch, potom wēm, so Bóh, Twój Wótz a Šbóžnik, wschitto dasche w Tebi a na Tebi dokonja, tař, so je wscho Tebi s cžařnemu a wēcznemu šbožu!

Twój so šwěrnje sa Tebe modlany kmoř

N. N.

„List kmořa“ bechmy tu sa napiřmo stajili. A to je wopravdže list kmořa sa kmořow a kmořny! Me mi so šda, runje tař jara sa maczerjom a nanow! Wocžinješčce woczi a hladajščce sa šwojimi džěczimi. Wotewrješčce wuřchi a poškučajščce na šwoje džěczy a do šwojich džěczy nuts, hacz do wutroby, do dusche nuts! Tute lēta — niz jenož tute lēto, te 14., te do konfirmazije — šu pschezo hižo rošbudne a tuž wažne a strařšne sa młodeho cžlowjeka, njech šyna abo džowki, byle, a to sa cžělo, duschu, wutrobu. Wone šu w tajkich cžařach kaž našch, dwójny rošbudne a wažne a strařšne — strařšne! Proščce, so by Bóh Wótz wam dař tu prawu mudroščz a njeřhabřazu šwěrnoscz!

Słowa Wěstaložzija.

(A 17. februarej.)

Řhwalba maczerje: „Tař cžehnje šlónzo Bože wot ranja hacz do wječora šwoju dróhu. Twoje wócžko njewohlada žanu jeje krocželow, a twoje wucho njewuřšchchi jeje řhóš, pschi jeje řhowanju pař wěsch, so sašo řhadža a dale skutkuje, semju wohřewacz, doniž jeje plodny njedošrawja. Čžitarjo, wono je wulke, shtoz ja praju, ale ja so njekomdžu jo prajicz: Tutón wobras tuteje wulkeje maczerje je wobras kóždeje žónšteje, kotraž šwoju „bydleršku řstwu“ sa šwjatnizu Božu řčžini a sa mandželškeho a džěczy njebjeka dobudže!“

Nabožne wufublanje: „Shtoz je w našchim duchu, shtoz je w našchey wutrobje, shtoz je w cžlowškim wuměřtwje wēczne a njepřchemēnjomne, na to a jenož na to próžujemy šo, wufublanje cžlowjeka řaščicž. My chžemy wufublanje naroda wufbēhnycz s škudow a s toho, shtoz jenož cžlowške a cžělo-lubowaze, s bóřštemu a s wēcznemu!“

Sa našch cžař: „Woschitkowne njepoczinki, kotrež našche njěskutki wupłodža, maju šwoje žórlo w roswjasanju tnych wuřkich řwjaskow, kotrež wježu staršcheyju, bratrow a kotry, šuřodow, towaršchow, řtačžanow.“

Džen 17. februara je 100lětny řmjertny džen tutoho wulkeho a nadobneho muža schule a luda, tutoho pscheczela džěczy, řaršchich, schulow, ludow. Sdnnje jón jenož řwjecžimny, hdnž so se šlowom a skutkom wufnajemy s jeho hlownej řařadže, so nabožina, so wēra a bohabojoščz je řaklad wscheho řpomóžneho žiwjenja w domje, w schuli, w ludu!

Zyrkej a sozialdemokratiskje nowiny.

Ročžemy prajicz, so to, shtoz řčžehuje, powšchitkownje placzi a tež sa Łužizu placzi, chžemy pař tu tola řapiřacz, shtoz s Hamburga řlyšchimy.

Hamburgške zyrkwine woschnosčce šu psched kóřtkim řapoczaje, zyrkwinske powēščce, t. r. Bože šlužby tež w sozialdemokratiskich nowinach „Hamburger Echo“, a to we wotdžěle sa nawěřtki wosjewjecz. Někotři čžitarjo — tola jenořch jara mało! — so tohodla pola redakzije tuteje nowiny wobcžewachu. Na tute wobcžewowanja wotmořwi nowina nēhdže se řčžehowazym:

„Bychu-li řny luda zyle liwke byle pscheczimo zyrkwi, šo ani jeje dla nješnēwale ani jej polěpschowanje njepřchale,

ale bješe wscheho czijeho i zyrkwoje wustupowate, by i zyrkwju nimo bylo. Hdyž pak liczba tych, kiž w zyrkwi su, pschirunujesich i liczbu tych, kiž wustupichu, je tutnych liczba hnadna. Esu tu pschezo hšichče šcheroke woršichy sozjaldemokratiskich wolerjow, kotrež bebi wot swojich wožadow žadaju: My chzemy zyrkwinske powěšče tež w nowinach našcheje partaje čitacž; my nohzemny mjenje prawa mēcž w našich wožadach hacž drušy. Runje tajke namokwjenja su wyschnosče zyrkwoje, kotrež hnadž njebychu same wot so na to pschischle, pohnuke, zyrkwine powěšče w sozjaldemokratiskiej nowinje wošjewicž.

— To je so do pschirunowacž sozjalistiskeho sakonja tam a hem tež hižo stawało a w někotrych wožadach tež po tym hšichče. — Dyrbimy nětko my so sapowědžicž, dyrbimy my — zyle pschecziwo programej našcheje partaje — prajicž: Sozjaldemokrat njejmě žanej zyrkwi pschirunowacž; a hdyž tola nohze i zyrkwoje wustupicž, njech někajku bergaršku nowinu čita. To by tola bylo najhóršche duchowne wuputanje.

Hdyž hacž hem w „Echo“ žanych zyrkwinskich powěščow njebe, njebe na tym wina to, so my je nohzychmy pschirunowacž, ale to, so zyrkej mjenješe, so dyrbi nam tuto sapowědžicž. Tute powěšče nětkole wotpokasacž, nimamy žanych pschirunow, tak dołho hacž žane nadpadny pschecziwo hibanju dželacžerstwa njewopschijeja. Našcheho stejnischče k zyrkwi so to dozyla nje-dółka. To pak by bylo wojowanje i njeduchownymi hšedkami pschecziwo duchownemu hibanju, bychmy-li my wotdžel sa nawěštki, do kotrehož hme kóžde džiwadło, kóžde sjednocženstwo, kóždy wobłhod swoje powěšče a nawěštki podawacž, zyrkwi jenož tohodla sawrěli, dofelž je zyrkej zyrkej. Rune prawo wschitkim! to dyrbi tež tu płacžicž.

Wono budže zyle wěšče dobre, bychu-li wožadny powšchitkownje činile, kaž Hamburgske. To so hacž hem nještawa, tuž so tež nětkole njemóže prajicž, hacž bychu sozjaldemokratiskie nowiny so po tamnych Hamburgskich složowate abo hacž niz.

Zyrkej a stat.

Sakška synoda je šhromadžena. Wona směje tež tón wobebity nadawł, noweho presidentu sakškeje krajneje zyrkwoje wolicž. Dotalny sakšlužbny president k. D. dr. Böhme je jej šželił, so swoje sastojnstwo složi. Sa wodžnika abo presidentu synodny je bebi synoda sažo wuswolila k. wyschšeho mēšchčanoštu dr. Seetzen, kotrnyž mēšchče tež pschedhndstwo pošlednjeje synodny. — Jeho je Lipsčžanška fakulta bohohšlowstwa sa čžestneho doktora pomjenowala. Njech so dželo synodny stanje pod dopjelnenjom rjanych šlowow, kotrež jej w sawodnej Božej službje k. krajny biskop dr. Ihmels sobu do džela da! Wón so sažoji na Jan. 11, 40: „Nješkym tebi rjeknył, hdy by ty wěriła, by ty tu krašnošč Božu dyrbjala wohladacž!“ a wuloži: „Eslubjenje a praschenje w durjach noweje synodny. Wy wohladacž krašnošč Božu! a: Móžecž wy wěricž?“

Sažo ras pišche so w nowinach wo tym, so bamž i italskej wyschnosčju jedna wo tym, so by so to dotalne tak mjenowane „jastwo“ bamža we Watikanje ššončžilo. Šhto je wěrnno na tym, njehodži so prajicž. Hacž hem je so bamž pschezo sa jateho italskeho knježerstwa mēł a njeje i Watikana pschirunow. Nětk chzedža kamo wjedžecž, so se šradowanjom nowych wučžinjenjow tak chwataja, so by bamž mohł sobu hncž na eucharistiskim kongrežu, kotrnyž so w mēšče Bologna ššendže. —

Wschelke i bliska a i daloka.

— **Gymnasium w Budyšchinje** sažo humanistiski gymnasium, to je ta wulzy swježelaza powěšč, kotraž nětko psches Lužicu chwata. To tola rēka, so móža staršchi swoje wobdarjene džeczi, kotrež stare rēče, to je lacžanska a greška, sa šklad swojeho študija trjebaja, bješe wschēch šadžewkow na Budyšski gymnasij dacž, potajkim wožebje tych, kotřiž chzedža theologiju abo bohohšlowstwo študowacž. Njemylimy drje so, so je so tuto pschemēnjenje štalo sobu pod wliwom wobšamēnjenja krajneje synodny, kotraž be sa to wustupila. Tak wrócž so našch šlawny Budyšski gymnasij w lēče swojeho 400-letneho jubileja sažo na šakladny, na kotrež be šakloženy a po kotrychž be nimale 400 lēt dołho škutkowal. Nad tym so pschecziwo wschēm stari šchulerjo tuteje lacžanskeje wučžernje wješela. Sa šertu abo sapočžinazu rjadownju je tež rjana liczba šchulerjow šamokwjenja. Nadžiomnje je jich šnajmjenšcha tež něštko Šserbow mjes nimi. Njech pak nětko našchi šerbšyž staršchi tutu škladnosč wužija a wobdarjenych šynow na gymnasij ščelju, so bychmy mēli pschecziwo wschēm tež došč dušchownych sa našch lud. A njech so nětko sažo čžim bóle dopomnja wschitzy Šserbjo na našche Towarštwu pomozny študowacych Šserbow a jo podpjerujo pomhaja wufublacž šerbškich študowacych.

— **Budyšchin** je bebi noweho šararja wuswolil. To je šarar Paul, kotrnyž so bóršy i Merchawny do Budyšchina pschecžidli.

— **Do žušby** wupucžujetaj w tutnych dnjach dwaj dušchownaj našcheje sakškeje krajneje zyrkwoje. Šarar Meyner se Sachsen-Altenburg pošedže, 62 lēt štary, se swojej mandželškej do Indiskeje a pschewošmje tam wjedništwu Lipsčžanskeho mišionštwu. Wón be tam jako probst hižo do wulkeje wóžny we mišionškim džele. Šarar Sella, napošledk w Vogtlandškej i šararjom, pucžuje, tež wot mandželškej pschewodžany, tohorunja do Indiskeje a budže tam wožebje mjes niškim a poššokčowanym ludom škutkowacž.

— **Š Wóšporta.** Našch šarar Stamm, kotrnyž je tež, njech Němž, w našchich šerbškich wožadach šnaty, bu do Gautzšcha pola Lipska wuswoleny. Našcha wožada pošchči jeho jara njeradny se swojeje šrijedžiny, njech tež dyrbi pschirunow, kotrež jeho pohnuhu so pschecžidlicž, pschirunowacž.

— **Pruska zyrkej.** Senat zyrkwoje je wobšamēnył, tu wot zyrkwineho wubjerka pschirunowacž šchorhoj zyrkwoje tež w šaropruskej zyrkwi sawješč. Drobnišche wo tutej šchorhoji pišasche našch njedželnik wo swojim 3. čžikle tutoho lēta.

— **Evangelška zyrkej Štaropruskeje** je pschecziwo krotkim „zyrkwinym wopomnjenškim pjenjes sa mandželškej jubileje“ wudała a jón tež hižo wjazy krotčž poščžila, i nim radošč šbudžiwšchi. Njedostatk pschi tym je, so so proštwy wo tutón pjenjes husto pschepošdže šapodaja tohodla, dofelž wožadni pschepošdže šararjej šwjedžen škoteho kwaža wošjewjeja. Wono je nusne, so so to hnadž 2 abo 3 mēžazy přjedny stanje, so bychu so wschē trēbne pošdžki wobšaracž mohle. Wschitzy tola pschecziwo wobžaruja, hdyž so tajke wožebite wusnamjenjenje njemóže na škotomy kwažu pschepodacž, njech tež pošdžišcho hšichče džendže.

Šistowanje: M. we L. sa Šer. — R. we W. sa Što. — R. w N. sa Šno.

Šamokwitny redaktor: šarar Wyracž w Šošakžich.